

KIBAKAT

Szivesen szórakoztak a drinkbárban

Vesztegzár a Grand Hotel Royalban

Reggeli torna a bentrekedtek részére

A vestegzár ideje alatt is működött
a fodrászüzem

AZ IRODALMI EMLÉKEK hatása alatt rendkívül nehéz nem írni komédiát vagy kalandregényt az olyan esetből, mint amilyen a Royal Szállóban szeptember 13-ig tartó feketehimlő-vesztegár volt. Pedig nem szeretnénk sem a kitűnő *Rejtő-P. Howard* regényének, illetve filmjének, sem pedig izgalmas pikareszk regényeknek nyomában haladni, csupán egyszerű beszámolót kívánunk adni a magyar vendéglátás egyik kitűnő és reprezentáns egysége, a Royal Szálló dolgozóinak munkájáról, helytállásáról, az olyan váratlan és nehéz feladat teljesítése közben, amilyen egy súlyos vesztegárral jár együtt.

Hány és hány vendéglátó egységet vontunk felelősségre már lapunk hasábjain azért, mert nem készült fel arra a feladatra, amely pedig nagyon is előrelátható volt, így például nyári idény vagy téli főszezon hibátlan ellátására. Nos, a Royal Szálló vezetőit és dolgozóit igazán nem lehet ilyen címen felelősségre vonni. Kiszámíthatott arra, hogy hazánkban, ahol több mint 40 éve nem fordult elő himlő megbetegedés, éppen egy reprezentatív nagy szálló egyik dolgozója kapja meg a betegséget és vesztegár alá kerül a hotel, mintegy 460 vendégével és 550 dolgozójával.

MERT a vesztegár körülbelül ennyi személyt érintett. Magukat a vendégeket a vesztegár-intézkedés azonnal két csoportra osztotta. Az elsőbe tartoztak azok — 27 nemzet 224 polgára —, akik már akkor is a szálló vendégei voltak, amikor a himlőben megbetegedett dolgozó ott szolgálatot teljesített, a betegség lappangási ideje alatt. A többiek akkor szálltak meg a hotelben, amikor a szálloda beteg dolgozója már nem tartózkodott az épületben. Az intézkedés az első csoportra vonatkozóan a nemzetközi előírásoknak megfelelően a szigorú vesztegárban való részvétel volt, az utóbbiak azonban fertőtlenítés és oltás után a vesztegár fogyanatosítása előtt elhagyhatták a szállodát.

A szálloda vezetőinek és dolgozóinak egyetlen éjszaka állt rendelkezésükre az intézkedések megtételére. Az éjszaka folyamán angol, francia és német nyelven elkészített tájékoztató levelet helyeztek el minden vendég levélfiókjában. Ebben az igazgatóság értesítette őket, hogy mire milyen rendelkezések vonatkoznak. Reggel nyolc órakor, miután a szabad mozgást kapott vendégek elhagyták az épületet, kezdetét vette a szigorú vesztegár.

MI MINDENT KELL ELŐKÉSZÍTENI ilyen esetben? Elsősorban reggelre megszervezték az idegennyelvű, élőszóval történő felvilágosítást. A nemzetiségek szerint összegyűjtött vendégcsoportok előtt angolul, oroszul, franciául és németül ismertették az összes tudnivalókat. Már itt történt egy kis baj. A vendégek egy csoportja, kanadai, argentin,

brazil és USA állampolgárok a tájékoztató befejezése után közölték, hogy ebből vajmi keveset értek, s kérték, hogy azon a nyelven ismételjék meg előttük a beszámolót, amelyet a legjobban ismernek: magyarul. Magyar kíváncsiok voltak, akik látogatónak jöttek az óhazába. Ettől kezdve a magyar nyelvű tájékoztatót is meg kellett szervezni.

Az óriási épületet a szálloda vezetősége három traktusra osztotta. Az egyik traktus csak a vendégek, a másik csak a dolgozók számára működött, a harmadik traktusba szabadon mehettek vendégek és dolgozók egyaránt, ha együtt akarták tölteni az idejüket. Mindhárom traktus szórakozóhelyein zenekar működött, kártya, sakk, dominó állt rendelkezésre, s folyóiratokat, napilapokat, könyveket bocsátottak a külföldiek rendelkezésére, kívánságuk szerint.

A Royal Szálló telefonközpontját az első órától kezdve megerősítették, a várható — és be is következett — forgalomnövekedésre való tekintettel és két napon keresztül éjjel-nappal működött a telefonközpont mellett a telex is. A távirógép azonban hamarosan felmondta a szolgálatot. Szerelőt nem lehetett a lezárt házba vinni, de az Országos Idegenforgalmi Szálloda és Étterem Vállalat azonnal intézkedett és új telex-gépet kapott a Royal. Az összeköttetés tehát a telefon és a telex segítségével állandó volt az ittrekedt vendégek és külföldön élő hozzátartozóik között. Fölmerült olyan kívánság is, hogy levelezni akarnak a bezártak a kintmaradókkal. Ezt is megoldották. A nyilatkozatokba zárt levelek kikerültek az utcára, ahol a KÖJÁL légmentesen zárható fémládákba helyezte őket. Fertőtlenítésük után a leveleket már a posta kézbesíthette.

ÚJ MÓDSZERT KELLETT BEVEZETNI a beszállításra is. Naponta többször is kap a szálloda élelmiszer nyersanyagot, ital- és felszerelés utánpótlást, újságokat stb. A vesztegár idejére a Royalban mellőzték a szocialista kereskedelem elmaradhatatlan kellékét: az átvételi élmiszerpénzt. A személyzeti bejáró előtt a járdára rakták a szállítmányt és onnan — kordonon belül — a szállodai dolgozók vitték tovább. Semmiben fennakadás nem volt.

Pedig hány egészségügyi rendelkezést, a vendégek és a dolgozók mi minden kívánságát kellett teljesíteni! Orvost kellett például bevinni, aki a csaknem 800 ember egészségügyi ellátását végezte, ápolók jelentek meg, akik az előírás szerint napi kétszeri hőmérést végrehajtották, gyógyszerrel kellett tartalékolni, ha esetleg valaki közben egyéb betegséget kap stb.

Szeptember 9-én volt Bulgária nemzeti ünnepe. A vesztegár 26 bolgár állampolgárt is a szállodában tartott. A Royal vezetősége apró ajándékkal és bolgár nyelvű üdvözléssel lepte meg a vendégeket.

Szeptember 7-én nemzetközi műsoros estet és táncot rendezett a szálloda vezetősége. Egy svájci újságíró konferálta végig az est kitűnő műsorát, amelyben a szálloda dolgozóiból alakult öntevékeny művészgárda épp úgy fellépett, mint a vendégeként jelenlévő berlini operaénekes vagy a bolgár akrobata csoport. A műsor után tánc volt: reggel 4 óráig ropták a tviéziet, a szvinget és a többi táncot a „karanten bál” vidám résztvevői. Másnap, természetesen, minden dolgozó pontosan a helyén volt, pedig a bálon egyformán résztvevő vendég és dolgozó.

Szeptember 12-én volt a búcsúest, amelyen a vendégek köszönetet mondtak a Royal dolgozóinak, s több felszólalás hívta fel a világ minden tájáról összegyűlt közönséget, hogy minden esztendőben, szeptember elején találkozzanak a Royal Szállóban, de akkor — karanten nélkül.

Anélkül, hogy minden problémát meg akarnánk említeni, csak jelezni szeretnénk néhányat, amely a váratlan helyzetben a vállalat vezetői és dolgozói előtt állt. Több dolgozónak ellátatlan családtagja maradt kint. Ezeket a vállalat pártszervezete vette gondozásba. Előfordult az is, hogy karanténba zárt dolgozók hozzátartozóit eltanácsolták a munkahelyről vagy az iskolából. Ilyen esetekben szintén a pártszervezet lépett fel, teljes sikerrel.

A természet is nehezítette a Royalbeliek helyzetét. A nagy felhőszakadás nyomán a víz elöntötte a szálloda grilljét. Hiábavalónak bizonyult a dolgozók megfeszített munkája, nem boldogultak az elemi csapással. A tűzoltókat kellett segítségül hívni. A tűzoltók be is mentek, kiszivattyúzták a vizet, majd zárt rendben elvonultak a KÖJÁL-ba, ahol fertőtlenítették és beoltották őket. Ja, a tűzoltás sem könnyű mesterség!

S HOGYAN VOLTAK MEGELÉGEDVE a vendégek? Néhány beírás a Royal vendégeknyvből:

Angol nyelven — sajnos olvashatatlan aláírással — a következő bejegyzés: „Ügy éreztem magam a vesztegár alatt, mintha a világ legjobb luxus óceánjáró hajóján lennék.” Mr. Marvin Small New Yorkból ezt írja: „Rendkívül sok különleges szolgáltatást nyújtottak a vesztegár alatt. Hálszak vagyunk, sosem felejjük el”. M. Calinet francia mérnök: „Aranyos vesztegár volt. Elragadtatva utazunk el Budapestről.” Mr. Swalles Londontól: „A személyzet iránt érzett csodálatom és hálám szeretném kifejezni. A kiszolgálás ragyogó, az étkezés pompás, a szállás kényelmes.” Keller amerikai alkonzul: „Az alkalmazottak nyugodtak és segítőkészek voltak, bár különösen az első nap, elég türelmetlenek voltunk. Köszönet a sok segítségért.

Váratlan és nehéz feladat hárult a Royal Szálló vezetőire és dolgozóira. Kitűnően megállták helyüket, a magyar vendéglátás büszke lehet rájuk